

UREDBA (EU) br. 608/2013 EUROPSKOG PARLAMENTA I VIJEĆA

od 12. lipnja 2013.

o carinskoj provedbi prava intelektualnog vlasništva i stavljanju izvan snage Uredbe Vijeća (EZ) br. 1383/2003

EUROPSKI PARLAMENT I VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije, a posebno njegov članak 207.,

uzimajući u obzir prijedlog Europske komisije,

nakon prosljeđivanja nacрта zakonodavnog akta nacionalnim parlamentima,

djelujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom¹,

budući da:

(1) Vijeće je zatražilo, u svojoj Rezoluciji od 25. rujna 2008. o cjelovitom europskom planu za sprječavanje krivotvorenja i piratstva, da se Uredba Vijeća (EZ) br. 1383/2003 od 22. srpnja 2003. o carinskom postupanju u vezi s robom za koju postoji sumnja da povređuje određena prava intelektualnog vlasništva i o mjerama koje se poduzimaju u vezi s robom za koju je utvrđeno da povređuje spomenuta prava² preispita.

(2) Oglašavanje robe koja povređuje prava intelektualnog vlasništva uzrokuje značajnu štetu nositeljima prava, korisnicima ili skupinama proizvođača te proizvođačima i trgovcima koji se pridržavaju zakona. Takvo bi oglašavanje također moglo dovesti u zabludu i u nekim slučajevima ugroziti zdravlje i sigurnost potrošača. Potrebno je, koliko je to moguće, spriječiti unos takve robe na tržište Unije te donijeti mjere za borbu protiv takvog nezakonitog oglašavanja, bez ometanja zakonite trgovine.

(3) Preispitivanje Uredbe (EZ) br. 1383/2003 pokazalo je da su, s obzirom na gospodarski, komercijalni i pravni razvoj, potrebna određena poboljšanja pravnog okvira zbog jačanja provedbe prava intelektualnog vlasništva koju provode carinska tijela, kao i zbog osiguranja odgovarajuće pravne sigurnosti.

(4) Carinska tijela trebala bi biti nadležna za provedbu prava intelektualnog vlasništva u vezi s robom koja, u skladu s carinskim zakonodavstvom Unije, podliježe carinskom nadzoru ili carinskoj kontroli, te za provedbu odgovarajućih kontrola takve robe s ciljem sprečavanja postupaka koji predstavljaju povredu zakona o pravima intelektualnog vlasništva. Provođenje

¹ Stajalište Europskog parlamenta od 3. srpnja 2012. (još nije objavljeno u Službenom listu) i stajalište Vijeća na prvom čitanju od 16. svibnja 2013. (još nije objavljeno u Službenom listu). Stajalište Europskog parlamenta od 11. lipnja 2013. (još nije objavljeno u Službenom listu).

² SL L 196, 2.8.2003., str. 7.

prava intelektualnog vlasništva na granici, bez obzira je li roba, ili bi trebala biti, pod carinskim nadzorom ili carinskom kontrolom, učinkovit je način da se brzo i djelotvorno osigura pravna zaštita nositeljima prava, kao i korisnicima i skupinama proizvođača. Ako je puštanje robe obustavljeno ili su carinska tijela zadržala robu na granici, zahtijeva se samo jedan pravni postupak, budući da se nekoliko zasebnih postupaka treba zahtijevati za istu razinu provedbe za robu koja se nalazi na tržištu, koja je razdvojena i dostavljena trgovcima na malo. Treba napraviti iznimku za robu puštenu u slobodan promet na temelju režima uporabe u posebne svrhe jer takva roba ostaje pod carinskim nadzorom čak i ako je puštena u slobodan promet. Ova se Uredba ne bi trebala primjenjivati na robu koju putnici nose u svojoj osobnoj prtljazi pod uvjetom da je navedena roba za njihovu osobnu uporabu i da nema naznaka da se radi o trgovačkom prometu.

(5) Uredba (EZ) br. 1383/2003 ne pokriva određena prava intelektualnog vlasništva i određene povrede isključene su iz područja njezine primjene. Kako bi se ojačala provedba prava intelektualnog vlasništva, carinska intervencija trebala bi se proširiti na ostale vrste povreda koje nisu obuhvaćene Uredbom (EZ) br. 1383/2003. Ova bi Uredba stoga trebala, pored prava koja su već obuhvaćena Uredbom (EZ) br. 1383/2003, također uključivati trgovačke nazive ukoliko su na temelju nacionalnog prava zaštićeni kao isključiva prava vlasništva, topografije poluvodičkih proizvoda te korisne modele i uređaji koji su prvenstveno dizajnirani, proizvedeni ili prilagođeni za potrebe omogućavanja ili olakšavanja izbjegavanja tehnoloških mjera.

(6) Povrede koje proizlaze iz takozvane nezakonite paralelne trgovine i prekoračenja isključene su iz područja primjene Uredbe (EZ) br. 1383/2003. Roba koja podliježe nezakonitoj paralelnoj trgovini, odnosno roba koja je bila proizvedena uz suglasnost nositelja prava, ali je prvi put stavljena na tržište u Europski gospodarski prostor bez njegovog pristanka, te prekoračenja, odnosno roba koju proizvodi osoba koju je nositelj prava propisno ovlastio za proizvodnju određene količine robe, u većim količinama od količina dogovorenih između te osobe i nositelja prava, proizvedena je kao izvorna roba te stoga nije primjereno da carinska tijela svoje napore usmjere na takvu robu. Nezakonita paralelna trgovina i prekoračenja trebaju stoga također biti isključena iz područja primjene ove Uredbe.

(7) Države članice bi trebale, u suradnji s Komisijom, osigurati primjereno osposobljavanje za carinske službenike kako bi se osigurala pravilna provedba ove Uredbe.

(8) Ova Uredba, ako je u cijelosti provedena, dodatno će doprinijeti unutarnjem tržištu koje nositeljima prava osigurava učinkovitiju zaštitu, povećava kreativnost i inovativnost te potrošačima nudi pouzdane i visokokvalitetne proizvode, što bi zauzvrat trebalo ojačati prekogranične transakcije između potrošača, poduzeća i trgovaca.

(9) Države članice suočavaju se sa sve ograničenijim sredstvima u području carine. Stoga treba podržati promociju tehnologija za upravljanje rizikom i strategija za optimalno korištenje resursa koji su na raspolaganju carinskim tijelima.

(10) Ova Uredba sadrži samo pravila postupanja za carinska tijela. Prema tome, ovom se Uredbom ne utvrđuju nikakvi kriteriji za utvrđivanje postojanja povrede prava intelektualnog vlasništva.

(11) U skladu s „Deklaracijom o Sporazumu o TRIPS-u i javnom zdravlju“ donesenom na Ministarskoj konferenciji WTO-a u Dohi 14. studenoga 2001., Sporazum o trgovinskim aspektima prava intelektualnog vlasništva (Sporazum o TRIPS-u) može se i treba tumačiti i

provoditi tako da podupire prava članica WTO-a da zaštite javno zdravlje, posebno da promiču pristup lijekovima za sve. Zbog toga, u skladu s međunarodnim obvezama Unije i njezinom politikom razvojne suradnje, u pogledu lijekova, čiji je prolazak preko carinskog područja Unije, s pretovarom, skladištenjem, podjelom tereta, ili promjenama načina prijevoza ili prijevoznog sredstva ili bez njih, samo dio cjelokupnog putovanja koje započinje i završava izvan područja Unije, carinska tijela trebaju, pri ocjeni rizika povrede prava intelektualnog vlasništva, uzeti u obzir svaku značajnu vjerojatnost preusmjerenja takvih lijekova na tržište Unije.

(12) Ova Uredba ne bi trebala utjecati na odredbe o nadležnosti sudova, posebno na one iz Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju presuda u građanskim i trgovačkim stvarima¹.

(13) Osobe, korisnici, tijela ili skupine proizvođača koje su u mogućnosti pokrenuti pravne postupke u vlastito ime u vezi s mogućom povredom prava intelektualnog vlasništva, trebale bi imati pravo na podnošenje zahtjeva.

(14) Kako bi se osiguralo da se prava intelektualnog vlasništva provode diljem Unije, prikladno je osobama ili subjektima koji traže provedbu prava na razini Unije dozvoliti da podnesu zahtjev carinskim tijelima jedne države članice. Takvi podnositelji zahtjeva bi trebali moći zatražiti da ta tijela odluče da se poduzmu mjere za provedbu prava intelektualnog vlasništva i u njihovoj državi članici i u bilo kojoj drugoj državi članici.

(15) Kako bi se osigurala brza provedba prava intelektualnog vlasništva treba propisati da, ako carinska tijela sumnjaju, na temelju opravdanih naznaka, da roba pod njihovim nadzorom povređuje prava intelektualnog vlasništva, mogu obustaviti puštanje robe ili zadržati robu ili na njihovu vlastitu inicijativu ili na zahtjev, kako bi osobi ili subjektu koji ima pravo na podnošenje zahtjeva omogućila da pokrene postupke za utvrđivanje je li pravo intelektualnog vlasništva bilo povrijeđeno.

(16) Uredbom (EZ) br. 1383/2003 država članicama omogućeno je da propišu postupak kojim se dopušta uništenje određene robe bez da postoji obveza pokretanja postupaka za utvrđivanje je li pravo intelektualnog vlasništva bilo povrijeđeno. Kako je priznato u Rezoluciji Europskog parlamenta od 18. prosinca 2008. o utjecaju krivotvorenja na međunarodnu trgovinu², takav se postupak pokazao vrlo uspješnim u državama članicama u kojima je bio na raspolaganju. Stoga postupak treba biti obavezan za sve povrede prava intelektualnog vlasništva i treba se primjenjivati kada je deklarant ili posjednik robe suglasan s uništenjem. Nadalje, postupak bi trebao propisivati da carinska tijela mogu smatrati da je deklarant ili posjednik robe bio suglasan s uništenjem robe ako se u propisanom roku nije izričito usprotivio uništenju.

(17) Kako bi se što više smanjio administrativni teret i troškovi, treba uvesti poseban postupak za male pošiljke krivotvorene ili piratske robe, kojim bi se omogućilo da se takva roba uništi bez izričite suglasnosti podnositelja zahtjeva u svakom slučaju. Međutim, podnositelj zahtjeva bi trebao u svom općem zahtjevu zatražiti da se taj postupak primijeni. Nadalje, carinska tijela trebaju imati mogućnost zahtijevati da podnositelj zahtjeva pokrije troškove nastale primjenom tog postupka.

¹ SL L 351, 20.12.2012., str. 1.

² SL C 45 E, 23.2.2010., str. 47.

(18) Zbog dodatne pravne sigurnosti, primjereno je promijeniti rokove za obustavljanje puštanja ili zadržavanje robe za koju se sumnja da povređuje pravo intelektualnog vlasništva i uvjete pod kojima carinska tijela prenose informacije o zadržanoj robi osobama ili subjektima, kako je propisano u Uredbi (EZ) br. 1383/2003.

(19) Uzimajući u obzir privremenu i preventivnu narav mjera koje su carinska tijela donijela pri primjeni ove Uredbe te suprotstavljene interese stranaka na koje su mjere utjecale, neke aspekte postupaka treba prilagoditi kako bi se osigurala nesmetana primjena ove Uredbe, pri poštivanju prava dotičnih stranaka. Stoga, s obzirom na različite obavijesti predviđene ovom Uredbom, carinska tijela trebaju obavijestiti odgovarajuću osobu, na temelju dokumenta o carinskom postupanju ili o situaciji u koju je roba stavljena. Nadalje, budući da postupak za uništenje robe podrazumijeva da i deklarant ili posjednik robe i nositelj odobrenja trebaju usporedno dostaviti svoje moguće prigovore na uništenje, treba osigurati da se nositelju odobrenja pruži mogućnost da reagira na mogući prigovor deklaranta ili posjednika robe na uništenje. Stoga treba osigurati da se deklaranta ili posjednika robe obavijesti o obustavljanju puštanja robe ili njezinom zadržavanju prije, ili na isti dan kao i nositelja odobrenja.

(20) Carinska tijela i Komisija se potiču na suradnju s Europskom promatračnicom za povrede prava intelektualnog vlasništva u okviru svojih odgovarajućih nadležnosti.

(21) S ciljem uklanjanja međunarodne trgovine robom koja povređuje prava intelektualnog vlasništva, Sporazum o TRIPS-u propisuje da članice WTO-a moraju promicati razmjenu informacija o takvoj trgovini između carinskih tijela. U skladu s tim, trebalo bi biti moguće da Komisija i carinska tijela država članica razmjenjuju informacije o sumnji u povrede prava intelektualnog vlasništva s odgovarajućim tijelima trećih zemalja, uključujući o robi koja je u provozu kroz područje Unije te je podrijetlom iz ili je namijenjena navedenim trećim zemljama.

(22) Radi učinkovitosti, trebaju se primjenjivati odredbe Uredbe Vijeća (EZ) br. 515/97 od 13. ožujka 1997. o uzajamnoj pomoći upravnih tijela država članica i o suradnji potonjih s Komisijom radi osiguravanja pravilne primjene propisa o carinskim i poljoprivrednim pitanjima¹.

(23) Odgovornost carinskih tijela treba biti uređena zakonodavstvom država članica, iako kad carinska tijela odobre zahtjev to ne bi trebalo nositelju odobrenja dati pravo na naknadu u slučaju da carinska tijela nisu otkrila robu za koju se sumnja da povređuje pravo intelektualnog vlasništva te da je puštena ili nije poduzeta nijedna mjera za njezino zadržavanje.

(24) S obzirom da carinska tijela poduzimaju mjere na zahtjev, primjereno je propisati da nositelj odobrenja treba nadoknaditi sve troškove koji su carinskim tijelima nastali pri poduzimanju mjera za provedbu njegovog prava intelektualnog vlasništva. Neovisno o tome, to ne bi trebalo sprečavati nositelja odobrenja da traži naknadu od počinitelja povrede ili ostalih osoba koje bi se mogle smatrati odgovornima u skladu sa zakonodavstvom države članice u kojoj je roba nađena. Takve bi osobe mogle uključivati posrednike, gdje je primjenjivo. Troškovi i šteta nastale osobama koje nisu carinska tijela kao posljedica carinskog postupanja, ako je puštanje robe obustavljeno ili je roba zadržana na temelju tvrdnje treće stranke na temelju intelektualnog vlasništva, trebaju biti uređeni posebnim zakonodavstvom koje se primjenjuje u svakom pojedinačnom slučaju.

¹ SL L 82, 22.3.1997., str. 1.

(25) Ovom se Uredbom uvodi mogućnost da carinska tijela dozvole da se roba koja će biti uništena pod carinskim nadzorom kreće između različitih mjesta unutar carinskog područja Unije. Carinska tijela mogu nadalje odlučiti pustiti takvu robu u slobodan promet s ciljem daljnjeg recikliranja ili uklanjanja robe izvan komercijalnih kanala uključujući za potrebe podizanja svijesti, osposobljavanja i izobrazbe.

(26) Carinska provedba prava intelektualnog vlasništva podrazumijeva razmjenu podataka o odlukama koje se odnose na zahtjeve. Takva obrada podataka također obuhvaća osobne podatke i treba se provoditi u skladu sa zakonom Unije, kako je utvrđeno u Direktivi 95/46/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 24. listopada 1995. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom prijenosu takvih podataka¹ i Uredbi (EZ) br. 45/2001 Europskog parlamenta i Vijeća od 18. prosinca 2000. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka u institucijama i tijelima Zajednice i o slobodnom kretanju takvih podataka².

(27) Razmjena informacija u vezi s odlukama o zahtjevima i carinskim postupanjima treba se odvijati putem središnje elektroničke baze podataka. Treba odrediti subjekt koji će kontrolirati i upravljati tom bazom podataka i subjekte zadužene za osiguranje sigurnosti obrade podataka sadržanih u bazi podataka. Uvođenje bilo koje vrste mogućeg međudjelovanja ili razmjene treba prije svega poštovati načelo ograničenja radi svrhe, odnosno te podatke treba upotrebljavati za potrebe za koje je baza podataka bila uspostavljena, i ne bi smjela biti dopuštena daljnja razmjena ili međupovezanost osim za te potrebe.

(28) Kako bi se osiguralo da se definicija malih pošiljaka može prilagoditi ako se pokaže da nije praktična, uzimajući u obzir potrebu da se osigura učinkovito djelovanje postupka, ili da se prema potrebi spriječi svako izbjegavanje tog postupka u pogledu sastava pošiljaka, ovlast za donošenje akata u skladu s člankom 290. Ugovora o funkcioniranju Europske unije treba prenijeti na Komisiju u vezi s izmjenom nebitnih elemenata definicije malih pošiljaka, odnosno specifičnih količina utvrđenih u toj definiciji. Od posebne je važnosti da Komisija obavi odgovarajuća savjetovanja tijekom pripremnih radnji, uključujući na stručnoj razini. Prilikom izrade i sastavljanja delegiranih akata Komisija treba osigurati istovremenu, pravodobnu i odgovarajuću dostavu relevantnih dokumenata Europskom parlamentu i Vijeću.

(29) Kako bi se osigurali jedinstveni uvjeti za primjenu odredaba koje se tiču definicije elemenata praktičnih rješenja u vezi s razmjenom podataka s trećim zemljama i odredbama o obrascima za podnošenje zahtjeva i obrascu kojim se zahtijeva produženje razdoblja tijekom kojeg carinska tijela moraju poduzimati mjere, provedbene ovlasti treba prenijeti na Komisiju, odnosno za definiranje navedenih elemenata praktičnih rješenja i utvrđivanje standardnih obrazaca. Te ovlasti treba izvršavati u skladu s Uredbom (EU) br. 182/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. veljače 2011. o utvrđivanju pravila i općih načela u vezi s mehanizmima nadzora država članica nad izvršavanjem provedbenih ovlasti Komisije³. Za utvrđivanje standardnih obrazaca, iako predmet odredaba ove Uredbe koju treba provesti potpada pod područje primjene zajedničke trgovinske politike, s obzirom na narav i učinke tih provedbenih akata, za njihovo donošenje treba upotrebljavati savjetodavni postupak, zato što svi detalji o tome koje informacije se uključuju u obrasce slijedi izravno iz teksta ove Uredbe. Tim će se provedbenim aktima stoga utvrditi samo oblik i struktura obrasca i neće imati daljnjih implikacija za zajedničku trgovinsku politiku Unije.

¹ SL L 281, 23.11.1995., str. 31.

² SL L 8, 12.1.2001., str. 1.

³ SL L 55, 28.2.2011., str. 13.

(30) Uredbu (EZ) br. 1383/2003 treba staviti izvan snage.

(31) U skladu s člankom 28. stavkom 2. Uredbe (EZ) br. 45/2001 izvršeno je savjetovanje s Europskim nadzornikom zaštite podataka koji je 12. listopada 2011. donio mišljenje¹,

DONIJELI SU OVU UREDBU:

POGLAVLJE I.

PREDMET, PODRUČJE PRIMJENE I DEFINICIJE

Članak 1.

Predmet i područje primjene

1. Ovom se Uredbom utvrđuju uvjeti i postupci za djelovanje carinskih tijela ako roba za koju postoji sumnja da povređuje pravo intelektualnog vlasništva podliježe ili bi trebala podlijegati carinskom nadzoru ili carinskoj kontroli unutar carinskog područja Unije, u skladu s Uredbom Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice², posebno roba u sljedećim situacijama:

(a) kada se prijavljuje radi puštanja u slobodan promet, izvoz ili ponovni izvoz;

(b) kada ulazi ili napušta carinsko područje Unije;

(c) kada se stavlja u postupak s odgodom ili u slobodnu zonu ili slobodno skladište.

2. U pogledu robe koja podliježe carinskom nadzoru ili carinskoj kontroli te ne dovodeći u pitanje članke 17. i 18. carinska tijela provode odgovarajuće carinske kontrole i poduzimaju razmjerne mjere za prepoznavanje kako je propisano člankom 13. stavkom 1. i člankom 72. Uredbe (EEZ) br. 2913/92, u skladu s kriterijima analize rizika s ciljem sprječavanja djela koja predstavljaju povredu prava intelektualnog vlasništva koje se primjenjuje na području Unije te radi suradnje s trećim zemljama na području provedbe prava intelektualnog vlasništva.

3. Ova se Uredba ne primjenjuje na robu koja je puštena u slobodan promet na temelju režima uporabe u posebne svrhe.

4. Ova se Uredba ne primjenjuje na robu nekomercijalne naravi koja se nalazi u osobnoj prtljazi putnika.

5. Ova se Uredba ne primjenjuje na robu koja je proizvedena uz suglasnost nositelja prava ili na robu koju je osoba, koju je nositelj prava propisno ovlastio da proizvede određenu količinu robe, proizvela u većim količinama od količina dogovorenih između te osobe i nositelja prava.

6. Ova Uredba ne utječe na nacionalno pravo ili pravo Unije u području intelektualnog vlasništva ili na zakonodavstvo država članica u vezi s kaznenim postupcima.

Članak 2.

¹ SL C 363, 13.12.2011., str. 3.

² SL L 302, 19.10.1992., str. 1.

Definicije

Za potrebe ove Uredbe:

(1) „pravo intelektualnog vlasništva“ znači:

(a) žig;

(b) dizajn;

(c) autorsko pravo ili neko srodno pravo kako je propisano nacionalnim pravom ili pravom Unije;

(d) oznaka zemljopisnog podrijetla;

(e) patent kako je propisano nacionalnim pravom ili pravom Unije;

(f) svjedodžba o dodatnoj zaštiti za lijekove kako je propisano Uredbom (EZ) br. 469/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 6. svibnja 2009. o svjedodžbi o dodatnoj zaštiti za lijekove¹;

(g) svjedodžba o dodatnoj zaštiti za sredstva za zaštitu bilja kako je propisano Uredbom (EZ) br. 1610/96 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. srpnja 1996. o uvođenju svjedodžbe o dodatnoj zaštiti za sredstva za zaštitu bilja²;

(h) oplemenjivačko pravo na biljnu sortu Zajednice kako je propisano Uredbom Vijeća (EZ) br. 2100/94 od 27. srpnja 1994. o oplemenjivačkim pravima na biljnu sortu Zajednice³;

(i) oplemenjivačko pravo na biljnu sortu kako je propisano nacionalnim pravom;

(j) topografija poluvodičkih proizvoda kako je propisano nacionalnim pravom ili pravom Unije;

(k) korisni model ako je zaštićen kao pravo intelektualnog vlasništva nacionalnim pravom ili pravom Unije;

(l) trgovački naziv ako je zaštićen kao isključivo pravo intelektualnog vlasništva nacionalnim pravom ili pravom Unije;

(2) „žig“ znači:

(a) žig Zajednice kako je propisano Uredbom Vijeća (EZ) br. 207/2009 od 26. veljače 2009. o žigu Zajednice⁴;

(b) žig registriran u državi članici ili, u slučaju Belgije, Luksemburga ili Nizozemske, u Uredu Beneluksa za intelektualno vlasništvo;

(c) žig registriran na temelju međunarodnih dogovora koji vrijede u državi članici ili u Uniji;

¹ SL L 152, 16.6.2009., str. 1.

² SL L 198, 8.8.1996., str. 30.

³ SL L 227, 1.9.1994., str. 1.

⁴ SL L 78, 24.3.2009., str. 1.

(3) „dizajn“ znači:

(a) dizajn Zajednice kako je propisano Uredbom Vijeća (EZ) br. 6/2002 od 12. prosinca 2001. o dizajnu Zajednice¹;

(b) dizajn registriran u državi članici ili, u slučaju Belgije, Luksemburga ili Nizozemske, u Uredu Beneluksa za intelektualno vlasništvo;

(c) dizajn registriran na temelju međunarodnih dogovora koji vrijede u državi članici ili u Uniji;

(4) „oznaka zemljopisnog podrijetla“ znači:

(a) zaštićena oznaka zemljopisnog podrijetla ili oznaka izvornosti za poljoprivredne i prehrambene proizvode kako je propisano Uredbom (EU) br. 1151/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 21. studenoga 2012. o sustavima kvalitete za poljoprivredne i prehrambene proizvode²;

(b) oznaka zemljopisnog podrijetla ili oznaka izvornosti za vino kako je propisano Uredbom Vijeća (EZ) br. 1234/2007 od 22. listopada 2007. o uspostavljanju zajedničke organizacije poljoprivrednih tržišta i o posebnim odredbama za određene poljoprivredne proizvode (Jedinstvena uredba o ZOT-u)³;

(c) oznaka zemljopisnog podrijetla za aromatizirana pića koja se temelje na proizvodima na bazi vina kako je propisano Uredbom Vijeća (EEZ) br. 1601/91 od 10. lipnja 1991. o utvrđivanju općih pravila o određivanju, opisivanju i prezentiranju aromatiziranih vina, aromatiziranih pića na bazi vina i aromatiziranih koktela na bazi vina⁴;

(d) oznaka zemljopisnog podrijetla jakih alkoholnih pića kako je propisano Uredbom (EZ) br. 110/2008 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. siječnja 2008. o definiciji, opisivanju, prezentiranju, označavanju i zaštiti oznaka zemljopisnog podrijetla jakih alkoholnih pića⁵;

(e) oznaka zemljopisnog podrijetla za proizvode koji ne potpadaju pod točke (a) do (d) ako se nacionalnim pravom ili pravom Unije utvrdi kao isključivo pravo intelektualnog vlasništva;

(f) oznaka zemljopisnog podrijetla kako je propisano sporazumima između Unije i trećih zemalja te je kao takva navedena u tim sporazumima;

(5) „krivotvorena roba“ znači:

(a) roba koja je predmet djela kojim se povređuje žig u državi članici u kojoj je pronađena i koja je bez odobrenja obilježena znakom koji je istovjetan žigu valjano registriranom za istu vrstu robe, ili koji se u bitnim obilježjima ne može razlikovati od takvog žiga;

¹ SL L 3, 5.1.2002., str. 1.

² SL L 343, 14.12.2012., str. 1.

³ SL L 299, 16.11.2007., str. 1.

⁴ SL L 149, 14.6.1991., str. 1.

⁵ SL L 39, 13.2.2008., str. 16.

(b) roba koja je predmet djela kojim se povređuje oznaka zemljopisnog podrijetla u državi članici u kojoj je pronađena i koja nosi ili je opisana nazivom ili izrazom koji je zaštićen u smislu te oznake zemljopisnog podrijetla;

(c) svako pakiranje, etiketa, naljepnica, brošura, upute za uporabu, jamstveni list ili drugi sličan predmet, čak i ako je podnesen odvojeno, koji je predmet djela kojim se povređuje žig ili oznaka zemljopisnog podrijetla, koji sadrži znak, naziv ili izraz koji je jednak valjano registriranom žigu ili zaštićenoj oznaci zemljopisnog podrijetla, ili koji se u bitnim obilježjima ne može razlikovati od takvog žiga ili oznake zemljopisnog podrijetla, te koji se može upotrijebiti za istu vrstu robe za koju je bio registriran žig ili oznaka zemljopisnog podrijetla;

(6) „piratska roba“ znači roba koja je predmet djela kojim se povređuje autorsko pravo ili srodno pravo ili dizajn u državi članici u kojoj je roba pronađena i koja je izrađena, ili sadrži primjerke koji su izrađeni, bez odobrenja nositelja autorskog prava ili srodnih prava ili dizajna, ili osobe koju je ovlastio nositelj prava u zemlji proizvođača;

(7) „roba za koju se sumnja da povređuje pravo intelektualnog vlasništva“ znači roba za koju postoje opravdane naznake da je, u državi članici u kojoj se ta roba nalazi, *prima facie*:

(a) roba koja je predmet djela kojim se povređuje pravo intelektualnog vlasništva u toj državi članici;

(b) uređaji, proizvodi ili sastavni dijelovi koji su prvenstveno dizajnirani, izrađeni ili prilagođeni za potrebe omogućavanja ili olakšavanja izbjegavanja svake tehnologije, uređaja ili sastavnog dijela koji, u svom uobičajenom djelovanju, sprečava ili ograničava radnje, u odnosu na djela koja nije odobrio nositelj bilo kojeg autorskog prava ili autorskom pravu srodnog prava i koje se odnosi na djelo kojim se povređuju navedena prava u toj državi članici;

(c) bilo koji kalup ili matrica koji je posebno dizajniran ili prilagođen za izradu robe kojom se povređuje pravo intelektualnog vlasništva, ako se takvi kalupi ili matrice odnose na djelo kojim se povređuje pravo intelektualnog vlasništva u toj državi članici;

(8) „nositelj prava“ znači nositelj prava intelektualnog vlasništva;

(9) „zahtjev“ znači zahtjev podnesen nadležnom carinskom odjelu da carinska tijela poduzmu mjere u vezi s robom za koju se sumnja da povređuje pravo intelektualnog vlasništva;

(10) „nacionalni zahtjev“ znači zahtjev kojim se od carinskih tijela države članice zahtijeva da poduzmu mjere u toj državi članici;

(11) „zahtjev Unije“ znači zahtjev podnesen u jednoj državi članici i kojim se od carinskih tijela te države članice i jedne ili više drugih država članica zahtijeva da poduzmu mjere u svojoj odgovarajućoj državi članici;

(12) „podnositelj zahtjeva“ znači osoba ili subjekt u čije ime je zahtjev podnesen;

(13) „nositelj odobrenja“ znači nositelj odluke kojom se zahtjev odobrava;

(14) „posjednik robe“ znači osoba koja je vlasnik robe za koju se sumnja da povređuje pravo intelektualnog vlasništva ili koja ima slično pravo raspolaganja ili fizičke kontrole nad takvom robom;

(15) „deklarant“ znači deklarant kako je utvrđeno u točki (18) članka 4. Uredbe (EEZ) br. 2913/92;

(16) „uništenje“ znači fizičko uništenje, recikliranje ili uklanjanje robe izvan komercijalnih kanala, na takav način da spriječi štetu nositelju odobrenja;

(17) „carinsko područje Unije“ znači carinsko područje Zajednice kako je utvrđeno u članku 3. Uredbe (EEZ) br. 2913/92;

(18) „puštanje robe“ znači puštanje robe kako je utvrđeno u točki (20) članka 4. Uredbe (EEZ) br. 2913/92;

(19) „mala pošiljka“ znači poštanska pošiljka ili pošiljka brze pošte koja:

(a) sadrži tri jedinice ili manje;

ili

(b) ima bruto težinu manju od dva kilograma.

Za potrebe točke (a) „jedinice“ znači roba kako je razvrstana u kombiniranu nomenklaturu u skladu s Prilogom I. Uredbi Vijeća (EEZ) br. 2658/87 od 23. srpnja 1987. o tarifnoj i statističkoj nomenklaturi i o Zajedničkoj carinskoj tarifi¹ ako nije pakirana, ili paket takve robe namijenjen za maloprodaju krajnjem potrošaču.

Za potrebe ove definicije, odvojena roba koja je obuhvaćena istom oznakom kombinirane nomenklature smatra se različitim jedinicama, a roba predstavljena kao kompleti razvrstana u jednu oznaku kombinirane nomenklature smatra se jednom jedinicom;

(20) „pokvarljiva roba“ znači roba za koju carinska tijela smatraju da se kvari time što se čuva do 20 dana od datuma obustave puštanja odnosno zadržavanja;

(21) „isključiva licencija“ znači licencija (opća ili ograničena) koja ovlašćuje nositelja licencije da isključi sve ostale osobe, uključujući osobu koja dodjeljuje licenciju, da koristi pravo intelektualnog vlasništva na način odobren licencijom.

POGLAVLJE II.

ZAHTJEVI

ODJELJAK 1.

Podnošenje zahtjeva

Članak 3.

Pravo na podnošenje zahtjeva

¹ SL L 256, 7.9.1987., str. 1.

Sljedeće osobe i subjekti, u mjeri u kojoj imaju pravo započeti postupke, kako bi se utvrdilo je li povrijeđeno pravo intelektualnog vlasništva, u državi članici ili državama članicama u kojima se od carinskih tijela zahtijeva postupanje, imaju pravo podnijeti:

(1) nacionalni zahtjev ili zahtjev Unije:

(a) nositelji prava;

(b) tijela za kolektivno ostvarivanje prava intelektualnog vlasništva kako je navedeno u točki (c) članka 4. stavka 1. Direktive 2004/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o provedbi prava intelektualnog vlasništva¹;

(c) profesionalne organizacije za zaštitu prava kako je navedeno u točki (d) članka 4. stavka 1. Direktive 2004/48/EZ;

(d) skupine u smislu točke (2) članka 3. i članka 49. stavka 1. Uredbe (EU) br. 1151/2012, skupine proizvođača u smislu članka 118.e Uredbe (EZ) br. 1234/2007 ili slične skupine proizvođača propisane pravom Unije koje uređuje oznake zemljopisnog podrijetla koje predstavljaju proizvođače proizvoda s oznakom zemljopisnog podrijetla ili predstavnici takvih skupina, posebno Uredbe (EEZ) br. 1601/91 i (EZ) br. 110/2008, i gospodarski subjekti koji imaju pravo na korištenje oznake zemljopisnog podrijetla, kao i inspekcijska tijela ili vlasti nadležne za takvu oznaku zemljopisnog podrijetla;

(2) nacionalni zahtjev:

(a) osobe ili subjekti ovlašteni za korištenje prava intelektualnog vlasništva, koje su nositelji prava službeno ovlastili za pokretanje postupaka kako bi se utvrdilo je li povrijeđeno pravo intelektualnog vlasništva;

(b) skupine proizvođača propisane zakonodavstvom država članica koje uređuje oznake zemljopisnog podrijetla koje predstavljaju proizvođače proizvoda s oznakom zemljopisnog podrijetla ili predstavnici takvih skupina i gospodarski subjekti koji imaju pravo na korištenje oznake zemljopisnog podrijetla, kao i inspekcijska tijela ili vlasti nadležne za takvu oznaku zemljopisnog podrijetla;

(3) zahtjev Unije: nositelji isključivih licencija koje pokrivaju čitavo državno područje dviju ili više država članica, ako je te nositelje licencije u tim državama članicama nositelj prava službeno ovlastio za pokretanje postupaka kako bi se utvrdilo je li povrijeđeno pravo intelektualnog vlasništva.

Članak 4.

Prava intelektualnog vlasništva na koje se odnose zahtjevi Unije

Zahtjev Unije može se podnijeti samo u vezi s pravima intelektualnog vlasništva koja se temelje na pravu Unije koje proizvodi učinke u čitavoj Uniji.

Članak 5.

Podnošenje zahtjeva

¹ SL L 157, 30.4.2004., str. 45.

1. Svaka država članica imenuje carinski odjel nadležan za zaprimanje i obradu zahtjeva („nadležni carinski odjel“). Država članica o tome na odgovarajući način obavještuje Komisiju i Komisija objavljuje popis nadležnih carinskih odjela koje su imenovale države članice.

2. Zahtjevi se podnose nadležnom carinskom odjelu. Zahtjevi se ispunjavaju na obrascu iz članka 6. i sadrže zahtijevane informacije iz navedenog članka.

3. Ako se zahtjev podnese na temelju obavijesti carinskih tijela o obustavljanju puštanja ili o zadržavanju robe u skladu s člankom 18. stavkom 3., taj zahtjev mora ispunjavati sljedeće:

(a) podnesen je nadležnom carinskom odjelu u roku od četiri radna dana od obavješćivanja o obustavljanju puštanja ili o zadržavanju robe;

(b) to je nacionalni zahtjev;

(c) sadrži informacije iz članka 6. stavka 3. Podnositelj zahtjeva može, međutim, izostaviti informacije navedene u točki (g), (h) ili (i) tog stavka.

4. Osim u okolnostima iz točke (3) članka 3., samo jedan nacionalni zahtjev i jedan zahtjev Unije može se podnijeti po državi članici za isto pravo intelektualnog vlasništva zaštićeno u toj državi članici. U okolnostima iz točke (3) članka 3., dopušta se više od jednog zahtjeva Unije.

5. Ako je zahtjev Unije odobren za državu članicu koja je već obuhvaćena drugim zahtjevom Unije koji je odobren istom podnositelju zahtjeva i za isto pravo intelektualnog vlasništva, carinska tijela te države članice poduzimaju mjere na temelju prvog odobrenog zahtjeva Unije. Ona obavještuju nadležni carinski odjel države članice ako je odobren neki naknadni zahtjev Unije koji mijenja ili opoziva odluku kojom se odobrava taj naknadni zahtjev Unije.

6. Ako su dostupni računalni sustavi za potrebe primanja i obrade zahtjeva, zahtjevi kao i prilozi podnose se koristeći tehnike elektroničke obrade podataka. Države članice i Komisija razvijaju, održavaju i koriste takve sustave u skladu s višegodišnjim strateškim planom iz članka 8. stavka 2. Odluke br. 70/2008/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 15. siječnja 2008. o okruženju bez papira za carinu i trgovinu¹.

Članak 6.

Obrazac zahtjeva

1. Komisija utvrđuje obrazac zahtjeva putem provedbenih akata. Ti provedbeni akti donose se u skladu sa savjetodavnim postupkom iz članka 34. stavka 2.

2. Obrazac zahtjeva navodi informacije koje se moraju pružiti osobi na koju se podaci odnose, u skladu s Uredbom (EZ) br. 45/2001 i nacionalnim zakonima za provedbu Direktive 95/46/EZ.

3. Komisija osigurava da se na obrascu zahtjeva od podnositelja zahtjeva zatraže sljedeće informacije:

¹ SL L 23, 26.1.2008., str. 21.

- (a) detalji o podnositelju zahtjeva;
- (b) status, u smislu članka 3., podnositelja zahtjeva;
- (c) dokumenti koji pružaju dokaze na temelju kojih će se nadležni carinski odjel uvjeriti da podnositelj zahtjeva ima pravo podnijeti zahtjev;
- (d) ako podnositelj zahtjeva podnese zahtjev putem zastupnika, podaci o osobi koja ga zastupa i dokaz da je ta osoba ovlaštena da postupa kao zastupnik, u skladu sa zakonodavstvom države članice u kojoj je zahtjev podnesen;
- (e) pravo intelektualnog vlasništva ili prava koja treba provesti;
- (f) u slučaju zahtjeva Unije, države članice u kojima se zahtijeva carinsko postupanje;
- (g) posebni i tehnički podaci o izvornoj robi, uključujući oznake kao što je bar-kod i prema potrebi slike;
- (h) informacije potrebne da se carinskim tijelima omogući da lako prepoznaju dotičnu robu;
- (i) informacije važne carinskim tijelima pri analizi i ocjeni rizika od povređivanja prava intelektualnog vlasništva ili dotičnih prava intelektualnog vlasništva, kao što su ovlašteni distributeri;
- (j) treba li informacije pružene u skladu s točkom (g), (h) ili (i) ovog stavka označiti za ograničeno postupanje u skladu s člankom 31. stavkom 5.;
- (k) podaci svakog zastupnika kojeg podnositelj zahtjeva imenuje za preuzimanje brige o pravnim i tehničkim pitanjima;
- (l) obvezivanje podnositelja zahtjeva da nadležni carinski odjel obavijesti o svim situacijama iz članka 15.;
- (m) obvezivanje podnositelja zahtjeva da proslijedi i ažurira sve informacije važne za carinska tijela pri analizi i ocjeni rizika od povrede dotičnog (dotičnih) prava intelektualnog vlasništva;
- (n) obvezivanje podnositelja zahtjeva da preuzme odgovornost pod uvjetima iz članka 28.;
- (o) obvezivanje podnositelja zahtjeva da snosi troškove iz članka 29. pod uvjetima iz navedenog članka;
- (p) suglasnost podnositelja zahtjeva da podatke koje je pružio mogu obraditi Komisija i države članice;
- (q) zahtijeva li podnositelj zahtjeva uporabu postupka iz članka 26. i, ako to zahtijevaju carinska tijela, slaže se da će pokriti troškove vezane uz uništenje robe prema tom postupku.

ODJELJAK 2.

Odluke o zahtjevima

Članak 7.

Obrada nepotpunih zahtjeva

1. Ako, po primitku zahtjeva, nadležni carinski odjel smatra da zahtjev ne sadrži sve informacije propisane člankom 6. stavkom 3., nadležni carinski odjel od podnositelja zahtjeva zahtijeva da informacije koje nedostaju dostavi u roku od 10 radnih dana od obavijesti o zahtjevu.

U takvim slučajevima rok iz članka 9. stavka 1. obustavlja se sve dok se ne prime odgovarajuće informacije.

2. Ako podnositelj zahtjeva ne pruži informacije koje nedostaju u roku iz prvog podstavka stavka 1., nadležni carinski odjel odbija zahtjev.

Članak 8.

Pristojbe

Podnositelju zahtjeva ne zaračunava se pristojba za pokrivanje administrativnih troškova nastalih pri obradi zahtjeva.

Članak 9.

Obavijest o odlukama o odobrenju ili odbijanju zahtjeva

1. Nadležni carinski odjel obavješćuje podnositelja zahtjeva o svojoj odluci o odobrenju ili odbijanju zahtjeva u roku od 30 radnih dana od primitka zahtjeva. U slučaju odbijanja, nadležni carinski odjel navodi razloge za svoju odluku i uključuje informacije o žalbenom postupku.

2. Ako su carinska tijela obavijestila podnositelja zahtjeva o obustavi puštanja ili o zadržavanju robe prije podnošenja zahtjeva, nadležni carinski odjel obavješćuje podnositelja zahtjeva o svojoj odluci o odobrenju ili odbijanju zahtjeva u roku od dva radna dana od primitka zahtjeva.

Članak 10.

Odluke o zahtjevima

1. Odluka o odobrenju nacionalnog zahtjeva i svaka odluka o njegovom opozivu ili izmjeni proizvodi učinke u državi članici u kojoj je nacionalni zahtjev bio podnesen od dana poslije datuma donošenja.

Odluka kojom se produžuje razdoblje tijekom kojeg carinska tijela moraju poduzimati mjere proizvodi učinke u državi članici u kojoj je nacionalni zahtjev bio podnesen na dan poslije datuma isteka razdoblja koje se produžuje.

2. Odluka kojom se odobrava zahtjev Unije i svaka odluka o njegovom opozivu ili izmjeni proizvodi učinke kako slijedi:

(a) u državi članici u kojoj je zahtjev bio podnesen na dan poslije datuma donošenja;

(b) u svim ostalim državama članicama u kojima se zahtijeva postupanje carinskih tijela, na dan poslije datuma kada su carinska tijela obaviještena u skladu s člankom 14. stavkom 2., pod uvjetom da je nositelj odobrenja ispunio svoje obveze na temelju članka 29. stavka 3. u pogledu troškova prijevoda.

Odluka kojom se produžuje razdoblje tijekom kojeg carinska tijela moraju poduzimati mjere proizvodi učinke u državi članici u kojoj je zahtjev Unije bio podnesen i u svim ostalim državama članicama u kojima se zahtijeva postupanje carinskih tijela na dan poslije datuma isteka razdoblja koje se produžuje.

Članak 11.

Razdoblje tijekom kojeg carinska tijela moraju poduzimati mjere

1. Prilikom odobravanja zahtjeva, nadležni carinski odjel navodi rok tijekom kojeg carinska tijela moraju poduzimati mjere.

Taj rok započinje na dan kada odluka kojom se odobrava zahtjev proizvodi učinke, sukladno članku 10., i ne smije biti dulji od jedne godine od dana poslije datuma donošenja.

2. Ako zahtjev podnesen nakon obavijesti carinskih tijela o obustavljanju puštanja ili o zadržavanju robe u skladu s člankom 18. stavkom 3. ne sadrži informacije navedene u točki (g), (h) ili (i) članka 6. stavka 3., odobrava se samo za obustavljanje puštanja ili zadržavanje navedene robe, osim ako se te informacije pruže u roku od 10 radnih dana nakon obavijesti o obustavljanju puštanja ili o zadržavanju robe.

3. Ako pravo intelektualnog vlasništva više nije na snazi ili ako podnositelj zahtjeva iz drugih razloga više nema pravo na podnošenje zahtjeva, carinska tijela ne poduzimaju nikakve mjere. Nadležni carinski odjel koji je odobrio odluku kojom se odobrava zahtjev, tu odluku na odgovarajući način opoziva ili mijenja.

Članak 12.

Produženje razdoblja tijekom kojeg carinska tijela moraju poduzimati mjere

1. Po isteku razdoblja tijekom kojeg carinska tijela moraju poduzimati mjere, nadležni carinski odjel koji je donio prvobitnu odluku može, na zahtjev nositelja odobrenja, a nakon što nositelj odobrenja podmiri sve obveze carinskim tijelima propisane na temelju ove Uredbe, produžiti navedeni rok.

2. Ako je nadležni carinski odjel zahtjev za produženje razdoblja tijekom kojeg carinska tijela moraju poduzimati mjere primio manje od 30 radnih dana prije isteka roka kojeg treba produžiti, može odbaciti taj zahtjev.

3. Nadležni carinski odjel o svojoj odluci o produženju obavješćuje nositelja odobrenja u roku od 30 radnih dana od primitka zahtjeva iz stavka 1. Nadležni carinski odjel navodi rok tijekom kojeg carinska tijela moraju poduzimati mjere.

4. Produženi rok tijekom kojeg carinska tijela moraju poduzimati mjere traje od dana poslije datuma isteka prethodnog roka i ne smije biti dulji od jedne godine.

5. Ako pravo intelektualnog vlasništva više nije na snazi ili ako podnositelj zahtjeva iz drugih razloga više nema pravo na podnošenje zahtjeva, carinska tijela ne poduzimaju nikakve mjere. Nadležni carinski odjel koji je odobrio odluku kojom se odobrava produženje, tu odluku na odgovarajući način opoziva ili mijenja.

6. Nositelju odobrenja ne zaračunava se pristojba za pokrivanje administrativnih troškova nastalih pri obradi zahtjeva za produženje.

7. Komisija utvrđuje obrazac za produženje putem provedbenih akata. Ti provedbeni akti donose se u skladu sa savjetodavnim postupkom iz članka 34. stavka 2.

Članak 13.

Izmjena odluke u vezi s pravima intelektualnog vlasništva

Nadležni carinski odjel koji je donio odluku kojom se odobrava zahtjev može, na zahtjev nositelja toga odobrenja, izmijeniti popis prava intelektualnog vlasništva u tom odobrenju.

Ako se doda novo pravo intelektualnog vlasništva, zahtjev sadrži informacije iz točke (c), (e), (g), (h) i (i) članka 6. stavka 3.

U slučaju odluke kojom se odobrava zahtjev Unije, svaka izmjena koja se sastoji od dodavanja prava intelektualnog vlasništva ograničena je na prava intelektualnog vlasništva obuhvaćena člankom 4.

Članak 14.

Obveze nadležnog carinskog odjela u vezi s obavješćivanjem

1. Nadležni carinski odjel kojem je nacionalni zahtjev podnesen prosljeđuje sljedeće odluke carinskim uredima svoje države članice, odmah nakon njihovog donošenja:

- (a) odluke kojima se odobrava zahtjev;
- (b) odluke o opozivu odluka kojima se odobrava zahtjev;
- (c) odluke o izmjeni odluka kojima se odobrava zahtjev;
- (d) odluke o produženju razdoblja tijekom kojeg carinska tijela moraju poduzimati mjere.

2. Nadležni carinski odjel kojem je zahtjev Unije bio podnesen prosljeđuje sljedeće odluke nadležnom carinskom odjelu države članice ili državama članicama navedenim u zahtjevu Unije, odmah nakon njihovog donošenja:

- (a) odluke kojima se odobrava zahtjev;
- (b) odluke o opozivu odluka kojima se odobrava zahtjev;
- (c) odluke o izmjeni odluka kojima se odobrava zahtjev;
- (d) odluke o produženju razdoblja tijekom kojeg carinska tijela moraju poduzimati mjere.

Nadležni carinski odjel države članice ili države članice navedene u zahtjevu Unije takve odluke, odmah nakon primitka prosljeđuje svojim carinskim uredima.

3. Nadležni carinski odjel države članice ili država članica navedenih u zahtjevu Unije može zatražiti od nadležnog carinskog odjela koji je donio odluku kojom se odobrava zahtjev da mu pruži dodatne informacije koje se smatraju potrebnim za provedbu te odluke.

4. Nadležni carinski odjel svoju odluku o obustavi postupanja carinskih tijela na temelju točke (b) članka 16. stavka 1. i članka 16. stavka 2. prosljeđuje carinskim uredima svoje države članice odmah nakon njezinog donošenja.

Članak 15.

Obveze nositelja odobrenja u vezi s obavješćivanjem

Nositelj odobrenja odmah obavješćuje nadležni carinski odjel koji je odobrio zahtjev o sljedećem:

- (a) pravo intelektualnog vlasništva obuhvaćeno zahtjevom više nije na snazi;
- (b) nositelj odobrenja iz drugih razloga više nema pravo na podnošenje zahtjeva;
- (c) o promjenama informacija iz članka 6. stavka 3

Članak 16.

Neispunjavanje obveza nositelja odobrenja

1. Ako nositelj odobrenja upotrebljava informacije koje su dostavila carinska tijela za druge potrebe od onih propisanih člankom 21., nadležni carinski odjel države članice u kojoj su informacije dostavljene ili korištene na način suprotan pravilima može:

- (a) opozvati svaku odluku koju je donio, a kojom se nositelju odobrenja odobrava nacionalni zahtjev i odbiti produžiti razdoblje tijekom kojeg carinska tijela moraju poduzimati mjere;
- (b) obustaviti na svom državnom području, tijekom razdoblja u kojem carinska tijela moraju poduzimati mjere, svaku odluku kojom se tom nositelju odobrenja odobrava zahtjev Unije.

2. Nadležni carinski odjel može odlučiti obustaviti postupanja carinskih tijela do isteka razdoblja tijekom kojeg navedena tijela moraju poduzimati mjere, ako nositelj odobrenja:

- (a) ne ispuni obveze obavješćivanja navedene u članku 15.;
- (b) ne ispuni obvezu o vraćanju uzoraka navedenih u članku 19. stavku 3.;
- (c) ne ispuni obveze o troškovima i prijevodu navedenim u članku 29. stavcima 1. i 3.;
- (d) bez valjanog razloga ne pokreće postupke kako je propisano člankom 23. stavkom 3. ili člankom 26. stavkom 9.

U slučaju zahtjeva Unije, odluka da se obustave postupanja carinskih tijela ima učinak samo u državi članici u kojoj je takva odluka donesena.

POGLAVLJE III.

POSTUPANJE CARINSKIH TIJELA

ODJELJAK 1.

Obustavljanje puštanja ili zadržavanje robe za koju se sumnja da povređuje pravo intelektualnog vlasništva

Članak 17.

Obustavljanje puštanja ili zadržavanje robe nakon odobravanja zahtjeva

1. Ako carinska tijela prepoznaju robu za koju se sumnja da povređuje pravo intelektualnog vlasništva, obuhvaćenu odlukom kojom se odobrava zahtjev, obustavljaju puštanje robe ili je zadržavaju.

2. Prije obustavljanja puštanja ili zadržavanja robe, carinska tijela mogu tražiti od nositelja odobrenja da im pruži sve odgovarajuće informacije u vezi s robom. Carinska tijela također mogu nositelju odobrenja pružiti informacije o stvarnoj ili procijenjenoj količini robe, njezinoj stvarnoj ili pretpostavljenoj naravi i, prema potrebi, slike te robe.

3. Carinska tijela obavješćuju deklaranta ili posjednika robe o obustavljanju puštanja robe ili zadržavanju robe u roku od jednog radnog dana od navedenog obustavljanja ili zadržavanja.

Ako carinska tijela odluče obavijestiti posjednika robe i smatra se da su dvije ili više osoba posjednici robe, carinska tijela nisu obvezna obavijestiti više od jedne od tih osoba.

Carinska tijela obavješćuju nositelja odobrenja o obustavljanju puštanja robe ili o zadržavanju robe istog dana, ili odmah nakon što je obaviješten deklarant ili posjednik robe.

Obavijesti uključuju informacije o postupku iz članka 23.

4. Carinska tijela obavješćuju nositelja odobrenja i deklaranta ili posjednika robe o stvarnoj ili procijenjenoj količini i stvarnoj ili pretpostavljenoj naravi robe, uključujući njezine dostupne slike, prema potrebi, čije je puštanje bilo obustavljeno ili koja je bila zadržana. Carinska tijela također, na zahtjev i ako su im dostupni, obavješćuju nositelja odobrenja o imenima i adresama primatelja, pošiljatelja i deklaranta ili posjednika robe, o carinskom postupku i o podrijetlu, polazištu i odredištu robe čije je puštanje bilo obustavljeno ili koja je bila zadržana.

Članak 18.

Obustavljanje puštanja ili zadržavanje robe prije odobravanja zahtjeva

1. Ako carinska tijela prepoznaju robu za koju se sumnja da povređuje pravo intelektualnog vlasništva, koja nije obuhvaćena odlukom kojom se odobrava zahtjev, mogu, osim u slučaju pokvarljive robe, obustaviti puštanje robe ili je zadržati.

2. Prije obustavljanja puštanja ili zadržavanja robe za koju se sumnja da povređuje pravo intelektualnog vlasništva, carinska tijela mogu, bez otkrivanja ikakvih informacija osim stvarne ili procijenjene količine robe, njihove stvarne ili pretpostavljene naravi i njihovih slika, prema potrebi, zatražiti od bilo koje osobe ili subjekta koji može imati pravo na

podnošenje zahtjeva o navodnom povređivanju prava intelektualnog vlasništva da im pruži sve odgovarajuće informacije.

3. Carinska tijela obavješćuju deklaranta ili posjednika robe o obustavljanju puštanja robe ili zadržavanju robe u roku od jednog radnog dana od navedenog obustavljanja ili zadržavanja.

Ako carinska tijela odluče obavijestiti posjednika robe i smatra se da su dvije ili više osoba posjednik robe, carinska tijela nisu obvezna obavijestiti više od jedne od tih osoba.

Carinska tijela obavješćuju osobe ili subjekte koji imaju pravo na podnošenje zahtjeva o navodnom povređivanju prava intelektualnog vlasništva o obustavljanju puštanja robe ili zadržavanju robe istog dana, ili odmah nakon što je obaviješten deklarant ili posjednik robe.

Carinska tijela se mogu savjetovati s nadležnim javnim tijelima kako bi prepoznali osobe ili subjekte koji imaju pravo na podnošenje zahtjeva.

Obavijesti uključuju informacije o postupku iz članka 23.

4. Carinska tijela odobravaju puštanje robe ili okončavaju zadržavanje odmah nakon ispunjenja svih carinskih formalnosti u sljedećim slučajevima:

(a) ako nisu prepoznala nijednu osobu ili subjekt koji ima pravo na podnošenje zahtjeva o navodnom povređivanju prava intelektualnog vlasništva u roku od jednog radnog dana od obustavljanja ili zadržavanja robe;

(b) ako nisu primila zahtjev u skladu s člankom 5. stavkom 3. ili ako su odbila takav zahtjev.

5. Ako je zahtjev odobren, carinska tijela na zahtjev i ako su im dostupni, obavješćuju nositelja odobrenja o imenima i adresama primatelja, pošiljatelja i deklaranta ili posjednika robe, o carinskom postupku i o podrijetlu, polazištu ili odredištu robe čije je puštanje bilo obustavljeno ili koja je bila zadržana.

Članak 19.

Pregled i uzorkovanje robe čije je puštanje bilo obustavljeno ili koja je bila zadržana

1. Carinska tijela daju nositelju odobrenja i deklarantu ili posjedniku robe mogućnost da pregledaju robu čije je puštanje bilo obustavljeno ili koja je bila zadržana.

2. Carinska tijela mogu uzeti uzorke koji su reprezentativni za robu. Ona mogu osigurati ili poslati takve uzorke nositelju odobrenja, na zahtjev nositelja i strogo za potrebe analize i za olakšavanje naknadnog postupka u vezi s krivotvorenom i piratskom robom. Sve analize tih uzoraka vrše se pod isključivom odgovornošću nositelja odobrenja.

3. Nositelj odobrenja, osim ako to okolnosti ne dopuštaju, carinskim tijelima vraća uzorke iz stavka 2. po završetku analize, a najkasnije prije nego što je roba puštena ili prije nego što je njezino zadržavanje završilo.

Članak 20.

Uvjeti skladištenja

Carinska tijela određuju uvjete skladištenja robe tijekom razdoblja obustavljanja puštanja ili zadržavanja.

Članak 21.

Dopuštena uporaba određenih informacija nositelju odobrenja

Ako je nositelj odobrenja primio informacije iz članka 17. stavka 4., članka 18. stavka 5., članka 19. ili članka 26. stavka 8., može otkriti ili upotrijebiti te informacije samo za sljedeće potrebe:

- (a) za pokretanje postupaka za utvrđivanje je li povrijeđeno pravo intelektualnog vlasništva i vođenje takvih postupaka;
- (b) u vezi s kaznenim istragama vezanim uz povređivanje prava intelektualnog vlasništva i koje provode javna tijela u državi članici u kojoj je roba pronađena;
- (c) za pokretanje kaznenih postupaka i vođenje takvih postupaka;
- (d) za traženje naknade štete od počinitelja povrede ili drugih osoba;
- (e) za dogovor s deklarantom ili posjednikom robe da se roba uništi u skladu s člankom 23. stavkom 1.;
- (f) za dogovor s deklarantom ili posjednikom robe o iznosu jamstva navedenog u točki (a) članka 24. stavka 2.

Članak 22.

Razmjena informacija i podataka između carinskih tijela

1. Ne dovodeći u pitanje važeće odredbe o zaštiti podataka u Uniji i za potrebe doprinošenja uklanjanju međunarodne trgovine robom kojom se povređuju prava intelektualnog vlasništva, Komisija i carinska tijela država članica mogu razmjenjivati određene podatke i informacije koje su im dostupne s odgovarajućim tijelima u trećim zemljama u skladu s praktičnim rješenjima iz stavka 3.

2. Podaci i informacije iz stavka 1. razmjenjuju se kako bi se omogućilo brzo i učinkovito djelovanje prema pošiljkama robe kojom se povređuje pravo intelektualnog vlasništva. Takvi podaci i informacije mogu se odnositi na informacije o zapljenama, trendovima i općem riziku, uključujući o robi koja je u provozu kroz područje Unije i koja je podrijetlom iz ili je namijenjena za državno područje dotičnih trećih zemalja. Takvi podaci i informacije mogu uključivati, prema potrebi, sljedeće:

- (a) vrstu i količinu robe;
- (b) sumnju u povredu prava intelektualnog vlasništva;
- (c) podrijetlo, polazište i odredište robe;
- (d) informacije o kretanju prijevoznih sredstava, posebno:
 - (i) ime broda ili registracijski broj prijevoznog sredstva;

- (ii) referentne brojeve teretnice ili druge prijevozne isprave;
- (iii) broj kontejnera;
- (iv) težinu tereta;
- (v) opis i/ili šifre robe;
- (vi) broj rezervacije;
- (vii) broj plombe;
- (viii) mjesto prvog utovara;
- (ix) mjesto konačnog istovara;
- (x) mjesta prekrcaja;
- (xi) očekivani datum dolaska na mjesto konačnog istovara;
- (e) informacije o kretanju kontejnera, posebno:
 - (i) broj kontejnera;
 - (ii) status utovara kontejnera;
 - (iii) datum kretanja;
 - (iv) način kretanja (utovaren, istovaren, prekrčan, unesen, iznesen, itd.);
 - (v) ime broda ili registracijski broj prijevoznog sredstva;
 - (vi) broj putovanja;
 - (vii) mjesto;
 - (viii) teretnicu ili drugu prijevoznu ispravu.

3. Komisija donosi provedbene akte kojima se utvrđuju elementi potrebnih praktičnih rješenja u vezi s razmjenom podataka i informacija iz stavaka 1. i 2. ovog članka. Ti provedbeni akti donose se u skladu s postupkom ispitivanja iz članka 34. stavka 3.

ODJELJAK 2.

Uništenje robe, pokretanje postupaka i rano puštanje robe

Članak 23.

Uništenje robe i pokretanje postupaka

1. Roba za koju se sumnja da povređuje pravo intelektualnog vlasništva može se uništiti pod carinskim nadzorom, bez obveze da se utvrdi je li pravo intelektualnog vlasništva bilo

povrijeđeno prema pravu države članice u kojoj je roba pronađena, ako su ispunjeni svi sljedeći uvjeti:

(a) nositelj odobrenja carinskim je tijelima pisanim putem potvrdio da je po njegovom uvjerenju povrijeđeno pravo intelektualnog vlasništva, i to u roku od 10 radnih dana, ili tri radna dana u slučaju pokvarljive robe, od obavijesti o obustavljanju puštanja ili o zadržavanju robe;

(b) nositelj odobrenja carinskim je tijelima pisanim putem potvrdio svoju suglasnost za uništenje robe, i to u roku od 10 radnih dana, ili tri radna dana u slučaju pokvarljive robe, od obavijesti o obustavljanju puštanja ili o zadržavanju robe;

(c) deklarant ili posjednik robe carinskim je tijelima pisanim putem potvrdio svoju suglasnost za uništenje robe, i to u roku od 10 radnih dana, ili tri radna dana u slučaju pokvarljive robe, od obavijesti o obustavljanju puštanja ili o zadržavanju robe. Ako deklarant ili posjednik robe nije potvrdio svoju suglasnost za uništenje robe, niti je carinska tijela obavijestio o svom prigovoru na uništenje robe u navedenim rokovima, carinska tijela mogu smatrati da je deklarant ili posjednik robe potvrdio svoju suglasnost za uništenje te robe.

Carinska tijela odobravaju puštanje robe ili okončavaju njezino zadržavanje odmah nakon dovršenja svih carinskih formalnosti ako u rokovima iz točaka (a) i (b) prvog podstavka nisu primili pisanu potvrdu od nositelja odobrenja da je, po njegovom uvjerenju, pravo intelektualnog vlasništva povrijeđeno te njegovu suglasnost za uništenje, osim ako su navedena tijela bila na odgovarajući način obaviještena o pokretanju postupaka za utvrđivanje je li pravo intelektualnog vlasništva bilo povrijeđeno.

2. Uništenje robe obavlja se pod carinskim nadzorom i pod odgovornošću nositelja odobrenja, osim ako je drukčije određeno u nacionalnom pravu države članice u kojoj se roba uništava. Nadležna tijela mogu uzeti uzorke prije uništenja robe. Uzorci uzeti prije uništenja mogu se upotrijebiti u obrazovne svrhe.

3. Ako deklarant ili posjednik robe nije potvrdio svoju suglasnost za uništenje u pisanom obliku i ako se za deklaranta ili posjednika robe ne smatra da je potvrdio svoju suglasnost za uništenje, u skladu s točkom (c) prvog podstavka stavka 1., u rokovima iz navedene točke, carinska tijela o tome odmah obavješćuju nositelja odobrenja. Nositelj odobrenja u roku od 10 radnih dana, ili tri radna dana u slučaju pokvarljive robe, od obavijesti o obustavljanju puštanja ili o zadržavanju robe, pokreće postupke za utvrđivanje je li pravo intelektualnog vlasništva bilo povrijeđeno.

4. Osim u slučaju pokvarljive robe, carinska tijela mogu produžiti rok iz stavka 3. za još najviše 10 radnih dana na temelju propisno opravdanog zahtjeva nositelja odobrenja u odgovarajućim slučajevima.

5. Carinska tijela odobravaju puštanje robe ili okončavaju njezino zadržavanje odmah nakon dovršenja svih carinskih formalnosti ako u rokovima iz stavaka 3. i 4. nisu obaviješteni na odgovarajući način, u skladu sa stavkom 3., o pokretanju postupaka za utvrđivanje je li pravo intelektualnog vlasništva bilo povrijeđeno.

Članak 24.

Rano puštanje robe

1. Ako su carinska tijela bila obaviještena o pokretanju postupaka za utvrđivanje jesu li dizajn, patent, korisni model, topografija poluvodičkih proizvoda ili biljne sorte bili povrijeđeni, deklarant ili posjednik robe može zatražiti od carinskih tijela da puste robu ili okončanju njezino zadržavanje prije završetka navedenih postupaka.

2. Carinska tijela puštaju robu ili okončavaju njezino zadržavanje samo ako su ispunjeni svi sljedeći uvjeti:

(a) deklarant ili posjednik robe pružio je jamstvo čiji je iznos dovoljno velik da zaštiti interese nositelja odobrenja;

(b) tijelo nadležno za utvrđivanje je li pravo intelektualnog vlasništva bilo povrijeđeno nije odobrilo privremenu mjeru;

(c) sve carinske formalnosti su dovršene.

3. Pružanje jamstva iz točke (a) stavka 2. ne utječe na ostala pravna sredstva koja su na raspolaganju nositelju odobrenja.

Članak 25.

Roba za uništenje

1. Roba koja se uništava na temelju članka 23. ili 26. ne smije biti:

(a) puštena u slobodan promet, osim ako carinska tijela, uz suglasnost nositelja odobrenja, odluče da je to potrebno kako bi se robu recikliralo ili odstranilo izvan komercijalnih kanala, uključujući za podizanje svijesti, osposobljavanje i izobrazbu. Carinska tijela utvrđuju uvjete pod kojima se roba može pustiti u slobodan promet;

(b) iznesena s carinskog područja Unije;

(c) izvezena;

(d) ponovno izvezena;

(e) stavljena u postupak s odgodom;

(f) stavljena u slobodnu zonu ili slobodno skladište.

2. Carinska tijela mogu dopustiti da se roba iz stavka 1. kreće pod carinskim nadzorom između različitih mjesta unutar carinskog područja Unije s ciljem njezinog uništenja pod carinskim nadzorom.

Članak 26.

Postupak za uništenje robe u malim pošiljkama

1. Ovaj se članak primjenjuje na robu ako su ispunjeni svi sljedeći uvjeti:

(a) postoji sumnja da je roba krivotvorena ili piratska roba;

(b) roba nije pokvarljiva roba;

(c) roba je obuhvaćena odlukom kojom se odobrava zahtjev;

(d) nositelj odobrenja zatražio je uporabu postupka iz ovog članka u zahtjevu;

(e) roba se prevozi u malim pošiljkama.

2. Kada se primjenjuje postupak iz ovog članka, članak 17. stavci 3. i 4. i članak 19. stavci 2. i 3. ne primjenjuju se.

3. Carinska tijela obavješćuju deklaranta ili posjednika robe o obustavljanju puštanja robe ili njezinom zadržavanju u roku od jednog radnog dana od obustavljanja puštanja ili od zadržavanja robe. Obavijest o obustavljanju puštanja ili o zadržavanju robe uključuje sljedeće informacije:

(a) da carinska tijela namjeravaju uništiti robu;

(b) prava deklaranta ili posjednika robe na temelju stavaka 4., 5. i 6.

4. Deklarant ili posjednik robe ima mogućnost izraziti svoje stajalište u roku od 10 radnih dana od obavijesti o obustavljanju puštanja ili o zadržavanju robe.

5. Dotična roba može se uništiti ako je u roku od 10 radnih dana od obavijesti o obustavljanju puštanja ili o zadržavanju robe deklarant ili posjednik robe carinskim tijelima potvrdio svoju suglasnost za uništenje robe.

6. Ako deklarant ili posjednik robe carinskim tijelima nije potvrdio svoju suglasnost za uništenje robe niti ih obavijestio o svom protivljenju uništenju u roku iz stavka 5., carinska tijela mogu smatrati da je deklarant ili posjednik robe potvrdio svoju suglasnost za uništenje robe.

7. Uništenje se obavlja pod carinskim nadzorom. Carinska tijela, na zahtjev i prema potrebi, nositelju odobrenja pružaju informacije o stvarnoj ili procijenjenoj količini uništene robe te njihovoj naravi.

8. Ako deklarant ili posjednik robe nije potvrdio svoju suglasnost za uništenje robe i ako se za deklaranta ili posjednika robe ne smatra da je potvrdio takvu suglasnost, u skladu sa stavkom 6., carinska tijela o tome odmah obavješćuju nositelja odobrenja te o količini robe i njihovoj naravi, uključujući slike robe, prema potrebi. Carinska tijela također, na zahtjev i ako su im na raspolaganju, obavješćuju nositelja odobrenja o imenima i adresama primatelja, pošiljatelja i deklaranta ili posjednika robe, o carinskom postupku i o podrijetlu, polazištu i odredištu robe čije je puštanje bilo obustavljeno ili koja je bila zadržana.

9. Carinska tijela odobravaju puštanje robe ili okončavaju njezino zadržavanje odmah nakon dovršenja svih carinskih formalnosti ako od nositelja odobrenja nisu primili informacije o pokretanju postupaka za utvrđivanje je li pravo intelektualnog vlasništva bilo povrijeđeno u roku od 10 radnih dana od obavijesti iz stavka 8.

10. Komisija je ovlaštena donositi delegirane akte u skladu s člankom 35. o izmjeni količina u definiciji malih pošiljaka u slučaju da definicije nisu praktične s obzirom na potrebu da se osigura učinkovita provedba postupka iz ovog članka, ili prema potrebi kako bi se spriječilo izbjegavanje ovog postupka u pogledu sastava pošiljaka.

POGLAVLJE IV.

ODGOVORNOST, TROŠKOVI I SANKCIJE

Članak 27.

Odgovornost carinskih tijela

Ne dovodeći u pitanje nacionalno pravo, odluka kojom se odobrava zahtjev ne daje nositelju toga odobrenja pravo na naknadu u slučaju da carinski ured nije otkrio robu za koju se sumnja da povređuje pravo intelektualnog vlasništva te koja je puštena, ili nije poduzeta nikakva mjera da se tu robu zadrži.

Članak 28.

Odgovornost nositelja odobrenja

Ako je postupak koji je na odgovarajući način započet u skladu s ovom Uredbom obustavljen zbog djela ili propusta nositelja odobrenja, ako uzorci uzeti sukladno članku 19. stavku 2. ili nisu vraćeni ili su oštećeni i neupotrebljivi zbog djela ili propusta nositelja odobrenja, ili ako je naknadno ustanovljeno da dotična roba ne povređuje pravo intelektualnog vlasništva, nositelj odobrenja odgovoran je prema svakom posjedniku robe ili deklarantu koji je pretrpio štetu u tom pogledu, u skladu s posebnim primjenjivim zakonodavstvom.

Članak 29.

Troškovi

1. Ako to carinska tijela zahtijevaju, nositelj odobrenja nadoknađuje troškove carinskih tijela ili ostalih stranaka koje djeluju u ime carinskih tijela, od trenutka zadržavanja ili obustavljanja puštanja robe, uključujući skladištenje i rukovanje robom, u skladu s člankom 17. stavkom 1., člankom 18. stavkom 1. i člankom 19. stavcima 2. i 3., te kad se koriste korektivne mjere kao što je uništenje robe u skladu s člancima 23. i 26.

Nositelj odobrenja koji je obaviješten o obustavljanju puštanja ili o zadržavanju robe, na zahtjev, dobiva informacije od carinskih tijela o tome gdje i kako je navedena roba uskladištena i o procijenjenim troškovima skladištenja iz ovog stavka. Informacije o procijenjenim troškovima mogu se izraziti u smislu vremena, proizvoda, količine, težine ili usluge, ovisno o okolnostima skladištenja i naravi robe.

2. Ovaj članak ne dovodi u pitanje pravo nositelja odobrenja da traži naknadu od počinitelja povrede ili ostalih osoba u skladu s primjenjivim zakonodavstvom.

3. Nositelj odobrenja kojim se odobrava zahtjev Unije osigurava i plaća mogući prijevod koji zahtijeva nadležni carinski odjel ili carinska tijela koja moraju poduzimati mjere u vezi s robom za koju se sumnja da povređuje pravo intelektualnog vlasništva.

Članak 30.

Sankcije

Države članice osiguravaju da nositelji odobrenja ispunjavaju obveze iz ove Uredbe, uključujući, prema potrebi, utvrđivanje odredaba o uspostavi sankcija. Propisane sankcije moraju biti učinkovite, proporcionalne i odvraćajuće.

Države članice o navedenim odredbama i svim naknadnim izmjenama koje na njih utječu obavješćuju Komisiju bez odgode.

POGLAVLJE V.

RAZMJENA INFORMACIJA

Članak 31.

Razmjena podataka o odlukama koje se odnose na zahtjeve i zadržavanja između država članica i Komisije

1. Nadležni carinski odjeli bez odgode Komisiju obavješćuju o sljedećem:

(a) odlukama kojima se odobravaju zahtjevi, uključujući zahtjev i njegove priloge;

(b) odlukama o produženju razdoblja tijekom kojeg carinska tijela moraju poduzimati mjere ili odluke o opozivu odluke kojom se odobrava zahtjev ili njezinoj izmjeni;

(c) obustavljanju odluke kojom se odobrava zahtjev.

2. Ne dovodeći u pitanje točku (g) članka 24. Uredbe (EZ) br. 515/97, ako je puštanje robe obustavljeno ili je roba zadržana, carinska tijela prosljeđuju Komisiji sve odgovarajuće informacije osim osobnih podataka, uključujući informacije o količini i vrsti robe, vrijednosti, pravima intelektualnog vlasništva, carinskim postupcima, državama podrijetla, polazišta i odredišta te prijevoznim putovima i sredstvima.

3. Prosljeđivanje informacija iz stavaka 1. i 2. ovog članka i sve promjene podataka o odlukama u vezi sa zahtjevima iz članka 14. između carinskih tijela država članica odvija se putem središnje baza podataka Komisije. Informacije i podaci pohranjuju se u tu bazu podataka.

4. Za potrebe osiguranja obrade informacija iz stavaka 1. do 3. ovog članka, središnja baza podataka iz stavka 3. uspostavlja se u elektronskom obliku. Središnja baza podataka sadrži informacije, uključujući osobne podatke, iz članka 6. stavka 3., članka 14. i ovog članka.

5. Carinska tijela država članica i Komisija imaju pristup informacijama sadržanim u središnjoj bazi podataka kad je primjereno za ispunjavanje njihovih pravnih obveza pri primjeni ove Uredbe. Pristup informacijama označenim za ograničeno rukovanje u skladu s člankom 6. stavkom 3. ograničen je na carinska tijela država članica u kojima se zahtijeva postupanje. Na utemeljen zahtjev Komisije, carinska tijela država članica mogu dati pristup takvim informacijama Komisiji ako je to nužno potrebno za primjenu ove Uredbe.

6. Carinska tijela u središnju bazu podataka unose informacije vezane uz zahtjeve podnesene nadležnom carinskom odjelu. Carinska tijela koja su unijela informacije u središnju bazu podataka, prema potrebi, izmjenjuju, dopunjuju, ispravljaju ili brišu takve informacije. Svako carinsko tijelo koje je unijelo informacije u središnju bazu podataka odgovorno je za točnost, prikladnost i relevantnost tih informacija.

7. Komisija uspostavlja i održava odgovarajuće tehničke i organizacijske aranžmane za pouzdano i sigurno djelovanje središnje baze podataka. Carinska tijela svake države članice uspostavljaju i održavaju odgovarajuće tehničke i organizacijske aranžmane kako bi osigurala povjerljivost i sigurnost obrade vezano uz postupke obrade koje obavljaju njihova carinska tijela i vezano uz terminale središnje baze podataka koji se nalaze na teritoriju navedene države članice.

Članak 32.

Uspostava središnje baze podataka

Komisija uspostavlja središnju bazu podataka iz članka 31. Ta baza podataka počinje s radom što je moguće prije, a najkasnije 1. siječnja 2015.

Članak 33.

Odredbe o zaštiti podataka

1. Obrada osobnih podataka u središnjoj bazi podataka Komisije vrši se u skladu s Uredbom (EZ) br. 45/2001 te pod nadzorom Europskog nadzornika za zaštitu podataka.
2. Obrada osobnih podataka u nadležnim tijelima država članica vrši se u skladu s Direktivom 95/46/EZ te pod nadzorom javnog neovisnog tijela države članice iz članka 28. navedene Direktive.
3. Osobni podaci prikupljaju se i upotrebljavaju isključivo za potrebe ove Uredbe. Tako prikupljeni osobni podaci točni su i ažuriraju se.
4. Svako carinsko tijelo koje je unijelo osobne podatke u središnju bazu podataka je kontrolor u vezi s obradom tih podataka.
5. Osoba na koju se podaci odnose ima pravo pristupa svojim osobnim podacima koji se obrađuju u središnjoj bazi podataka i, prema potrebi, pravo ispravljanja, brisanja ili blokiranja osobnih podataka u skladu s Uredbom (EZ) br. 45/2001 ili nacionalnim zakonima kojima se provodi Direktiva 95/46/EZ.
6. Svi zahtjevi za ostvarivanje prava pristupa, ispravljanja, brisanja ili blokiranja predaju se carinskim tijelima koja ih i obrađuju. Ako je osoba na koju se podaci odnose Komisiji podnijela zahtjev za ostvarivanje prava, Komisija taj zahtjev prosljeđuje dotičnim carinskim tijelima.
7. Osobni podaci ne drže se dulje od šest mjeseci od datuma kada je odgovarajuća odluka kojom se odobrava zahtjev bila opozvana ili je isteklo odgovarajuće razdoblje tijekom kojeg carinska tijela moraju poduzimati mjere.
8. Ako je nositelj odobrenja pokrenuo postupke u skladu s člankom 23. stavkom 3. ili člankom 26. stavkom 9. te je obavijestio carinska tijela o pokretanju takvih postupaka, osobni podaci se čuvaju šest mjeseci nakon što je postupcima konačno utvrđeno je li pravo intelektualnog vlasništva bilo povrijeđeno.

POGLAVLJE VI.

ODBOR, DELEGIRANJE I ZAVRŠNE ODREDBE

Članak 34.

Postupak odbora

1. Komisiji pomaže Odbor za Carinski zakonik osnovan člancima 247.a i 248.a Uredbe (EEZ) br. 2913/92. Taj odbor je odbor u smislu Uredbe (EU) br. 182/2011.
2. Prilikom upućivanja na ovaj stavak primjenjuje se članak 4. Uredbe (EU) br. 182/2011.
3. Prilikom upućivanja na ovaj stavak primjenjuje se članak 5. Uredbe (EU) br. 182/2011.

Članak 35.

Provedba delegiranih ovlasti

1. Ovlast donošenja delegiranih akata daje se Komisiji u skladu s uvjetima iz ovog članka.
2. Ovlast donošenja delegiranih akata iz članka 26. stavka 10. daje se Komisiji na neodređeno razdoblje od 19. srpnja 2013.
3. Europski parlament ili Vijeće mogu ukinuti prijenos ovlasti iz članka 26. stavka 10. u bilo kojem trenutku. Odlukom o ukidanju prestaje prijenos ovlasti iz te odluke. Ona stupa na snagu sljedećeg dana od dana objave odluke u *Službenom listu Europske unije* ili na kasniji datum naveden u odluci. Ona ne utječe na valjanost delegiranih akata koji su već na snazi.
4. Čim donese delegirani akt, Komisija istovremeno obavješćuje Europski parlament i Vijeće.
5. Delegirani akt donesen u skladu s člankom 26. stavkom 10. stupa na snagu samo ako ni Europski parlament ni Vijeće nisu izrazili prigovor u roku od dva mjeseca od prijave tog akta Europskom parlamentu i Vijeću ili ako su, prije isteka tog roka, Europski parlament i Vijeće obavijestili Komisiju da neće imati prigovora. To se razdoblje produžuje za dva mjeseca na inicijativu Europskog parlamenta ili Vijeća.

Članak 36.

Međusobna administrativna pomoć

Odredbe Uredbe (EZ) br. 515/97 primjenjuju se *mutatis mutandis* na ovu Uredbu.

Članak 37.

Izvješćivanje

Do 31. prosinca 2016., Komisija Europskom parlamentu i Vijeću podnosi izvješće o provedbi ove Uredbe. Ako je potrebno, uz to se izvješće navode odgovarajuće preporuke.

U tom se izvješću navode svi odgovarajući incidenti u vezi s lijekovima u provozu kroz carinsko područje Unije do kojih bi moglo doći na temelju ove Uredbe, uključujući ocjenu njezinog mogućeg utjecaja na obveze Unije u pogledu pristupa lijekovima u okviru „Deklaracije o Sporazumu o TRIPS-u i javnom zdravlju“ donesene na Ministarskoj

konferenciji WTO-a u Dohi 14. studenoga 2001., te mjere poduzete za rješavanje svake situacije koja štetno utječe u tom pogledu.

Članak 38.

Stavljanje izvan snage

Uredba (EZ) br. 1383/2003 stavlja se izvan snage s učinkom od 1. siječnja 2014.

Upućivanja na Uredbu stavljenju izvan snage tumače se kao upućivanja na ovu Uredbu i čitaju se u skladu s korelacijskom tablicom iz Priloga.

Članak 39.

Prijelazne odredbe

Zahtjevi odobreni u skladu s Uredbom (EZ) br. 1383/2003 ostaju važeći za razdoblje navedeno u odluci o odobrenju zahtjeva tijekom kojeg carinska tijela moraju poduzimati mjere i ne može se produžiti.

Članak 40.

Stupanje na snagu i primjena

1. Ova Uredba stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

2. Primjenjuje se od 1. siječnja 2014., izuzev:

(a) članka 6., članka 12. stavka 7. i članka 22. stavka 3. koji se primjenjuju od 19. srpnja 2013;

(b) članka 31. stavka 1. i stavaka 3. do 7. te članka 33. koji se primjenjuju od datuma kada je uvedena središnja baza podataka iz članka 32. Komisija objavljuje taj datum.

Ova je Uredba u cijelosti obvezujuća i izravno se primjenjuje u svim državama članicama.

Sastavljeno u Strasbourgu 12. lipnja 2013.

Za Europski parlament

Predsjednik

M. SCHULZ

Za Vijeće

Predsjednik

L. CREIGHTON

PRILOG

Korelacijska tablica

Uredba (EZ) br. 1383/2003	Ova Uredba
Članak 1.	Članak 1.
Članak 2.	Članak 2.
Članak 3.	Članak 1.
Članak 4.	Članak 18.
Članak 5.	Članci 3. do 9.
Članak 6.	Članci 6. i 29.
Članak 7.	Članak 12.
Članak 8.	Članci 10., 11., 12., 14. i 15.
Članak 9.	Članci 17. i 19.
Članak 10.	—
Članak 11.	Članak 23.
Članak 12.	Članci 16. i 21.
Članak 13.	Članak 23.
Članak 14.	Članak 24.
Članak 15.	Članak 20.

Uredba (EZ) br. 1383/2003	Ova Uredba
Članak 16.	Članak 25.
Članak 17.	—
Članak 18.	Članak 30.
Članak 19.	Članci 27. i 28.
Članak 20.	Članci 6., 12., 22. i 26.
Članak 21.	Članak 34.
Članak 22.	Članci 31. i 36.
Članak 23.	—
Članak 24.	Članak 38.
Članak 25.	Članak 40.